právní charakter všeobecně závazné obj. normy, a snaží-li se s tohoto svého hlediska dovoditi nezákonnost nař. výnosu.

Jinak se má však věc, pokud stížnost dalšími svými vývody popírá, že tu jsou schodky zádušního jmění a dovozuje poukazem na t. zv. »funerální poplatky«, že jmění záduší spolu s uvedenými funerálními poplatky plně stačí ke krytí běžných potřeb mešního vína a svící při děkanském chrámu sv. Vavřince a že proto nelze úhradu potřeb těch požadovati od přifařenců. Nss uznal výtku tu důvodnou.

Žal. úřad sice uznává, že funerální poplatky tvoří součást příjmů zádušního jmění, odmítl však rozhodnouti o tom, postačují-li v konkretním případě příjmy záduší včetně funerálních poplatků k úhradě výdajů záduší čili nic, v podstatě proto, že jest otázka ta otázkou skutkovou, kterou nutno ponechati adm. zjištění. Vycházel tedy žal. úřad z názoru, že může jako poslední stolice správní přezkoumati rozhodnutí zsp-é pouze na základě skutkové podstaty, jež byla základem rozhodnutí tohoto, ačkoliv zodpovědění otázky, je-li tu skutečně dostatečné jmění zádušní, bylo rozhodujícím pro výrok o povinnosti přifařenců hraditi dříve řečené potřeby kostelní a ačkoliv úřad sám v prvé části nař. výnosu tvrdí, že dotčené zádušní jmění jest insuficientní.

Podle všeobecně uznávaných zásad jest řízení správní od prvé do poslední stolice jediným celkem a přechází podáním opravného prostředku rozhodování na stolici vyšší, která jest zpravidla povinna doplniti si skutkový základ v těch směrech, jichž je k meritornímu rozhodnutí vzhledem na obsah opravného prostředku nezbytně třeba (srov. i § 80 nař. č. 8/1928). Tato zásada platí v neomezené míře i o řízení před úřady kultovými, pokud nejde o nález konkurenční, a měl proto žal. úřad sám zodpověděti si otázku, třeba ovšem po doplnění skutkového materiálu, zda zádušní jmění spolku s poplatky funerálními jest aktivní a postačí k úhradě běžných potřeb kostelních (opatření mešního vína a svící) a ne ponechati ji novému adm. řízení. Žal. úřad nezachoval předeslaný procesní postup jedině proto, že vycházel z nesprávného právního názoru shora uvedeného, pročež nezbylo než zrušiti nař. výrok v druhé části jeho podle § 7 zák. o ss.

Č. 7758.

Občanství státní (Slovensko): Kdo bydlil v oné části Komárna, která nyní patří k Maďarsku, není čsl. státním občanem podle zák. č. 152/26, třebas vykonával své úřední a občanské agendy v nynější čsl. části Komárna, kde sídlily úřady, zejména tam platil daně, dostával za války lístky na potraviny a jeho děti v této části města chodily do školy.

(Nález ze dne 20. února 1929 č. 3412.)

Věc: Ludvík G. v K. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo st-lově žádosti o udělení čsl. státního občanství podle úst. zák. z 1. července 1926

č. 152 Sb., poněvadž st-l bydlí na území čsl. teprve od roku 1918 a nejsou tudíž splněny předpoklady uvedeného zák.

O stížnosti do rozhodnutí toho uvážil nss takto:

St-l žádal sice podáním z 25. srpna 1926 o udělení čsl. státního občanství dle úst. zák. č. 152/26, uvedl však výslovně v podání tom jednak, že nabyl od 1. ledna 1906 příslušnosti v Komárně a že tudíž žádá, aby táž byla uznána také na základě nového zákona, jednak pak, že bydlil od roku 1901 na Alžbětině nábřeží (v maďarském Komárně), že však je od r. 1918 ohlášen na Dunajském nábřeží v čsl. Komárně.

Z toho je patrno, že st-l přes to, že označil uvedené podání jako žádost o udělení čsl. státního občanství, vznesl v řízení správním dvojí nárok a to prvý na uznání čsl. státního občanství na základě dom. práva nabytého v Komárně již před 1. lednem 1910, tedy nárok dle bodu 1 § 1 úst. zák. č.236/20, a druhý nárok na udělení čsl. stát. občanství dle úst. zák. 152/26 na základě bydliště na zdejším státním území.

Žal. úřad vyslovil, že nevyhovuje žádosti za udělení čsl. státního občanství dle úst. zák. č. 152/26, poněvadž st-l bydlí na území čsl. teprve od roku 1918. Stížnost doznává výslovně, že bydlil st-l od r. 1901 do 1. srpna 1918 stále a nepřetržitě v části Komárna, která patří nyní Maďarsku, ale dodává, že »vykonával své úřední a občanské agendy v nynější čsl. části města, poněvadž sídlily úřady na této straně, zejména že tu platil daně, dostával za války lístky na mouku a cukr atd. a že děti chodily do školy do nynějšího Komárna«.

Chce-li tím snad stížnost tvrditi, že má st-l z uvedeného důvodu, t. j. pro »vykonávání úředních a občanských agend« bydliště na území náležejícím dnes Čsl. republice také již před rokem 1918, ač bydlil do té doby na území, jež nenáleží dnes Čsl. republice, nelze stanovisko to uznati správným, poněvadž pouhým faktem, že snad docházel st-l k úřadům a posílal děti do škol, jejichž sídlo bylo tehdy na území, patřícím nyní k čsl. státu, nezměnilo se ovšem nic na jeho bydlišti, o němž, jak uvedeno, sama stížnost doznává, že bylo do té doby mimo nynější území čsl. Pak nelze však shledati, že by byl uvedený výrok žal. úřadu v rozporu se zákonem, poněvadž § 1. úst. zák. č. 152/26 přiznává nárok na udělení čsl. stát. občanství jen osobám, které mají od uplynutí čtyř roků tam vzpomenutých nepřetržitě do podané žádosti bydliště na území náležejícím dnes Čsl. republice. Je tedy stížnost proti výroku o neudělení čsl. stát. občanství dle úst. zák. č. 152/26 bezdůvodná.

Stížnost uvádí však ještě dále, že st-l je čsl. státním občanem dle úst. zák. č. 236/20, poněvadž má dom. právo v Komárně nepřetržitě již z doby před rokem 1910. Tím uplatňuje stížnost zcela nepochybně nárok, jehož se domáhal st-l — jak uvedeno — již v řízení správním. O tomto nároku nař. rozhodnutí se nevyslovilo. Ovšem, že mohl žal. úřad dospěti k rozhodování o žádosti dle úst. zák. č. 152/26 jen tehdy, neuznal-li důvodným nárok dovozovaný st-lem z bodu 1 § 1 úst. zák. č. 236/20, ale pak měl povinnost zaujmouti v nař. rozhodnutí stanovisko i k nároku vzneseném dle tohoto úst. zák. Neučinil-li tak, nevyčerpal žádání strany naň vzneseného, čímž porušil v podstatném směru zásady ovládající řízení správní.